

TESTER

Lenona
Štiblaríková

TESTER

Lenona Stiblaríková

Hydra, Bratislava 2015

Lenona Štiblaríková
Tester

© HYDRA 2015
© Lenona Štiblaríková 2015

Návrh obálky: Jakub Šimjak
Obálka: Erika Kubičková

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvihydra.sk
Všetky práva vyhradené

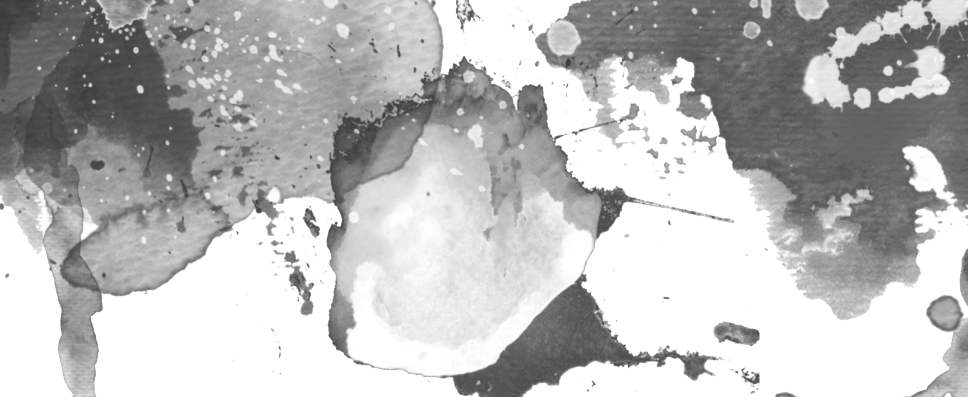
ISBN 978-80-89840-17-5

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

Nebol to šuchot tlmených krokov, nebola to ani vôňa spáleného prachu z tasených zbraní, čo ma prebudilo. Útočníci boli opatrní a tichí, vedeli, do čoho idú. Zrejme si celý postup nacvičili do najmenších detailov a nastrosto už neváhali.

Pocit ohrozenia, ktorý mnou prenikol, bol ako rybársky háčik zaseknutý v duši. S oceľovou krutosťou ma vytrhol zo sna – *niečo... niekto tu je!* – a donútil ma otvoriť oči.

K posteli ma okamžite prikoval pohľad do čiernej diery. V rukách profíka sa zbraň vždy preberie k životu – nadýchnete sa a túži zaspievať o zmysle svojej existencie. Aj táto mi šepkala o konci.

Videl som bezodný tunel a zopäté ruky v bezprstých rukaviciach. Prvá myšlienka patrila Alici. Hmatol som pravačkou na miesto, kde ešte pred chvíľkou pokojne spala. Dľaň skrkvala teplú plachtu a prázdnotu.

„Len pokoj, lež. Nehýb sa a nič sa jej nestane,“ zarachotil s cudzím prízvukom chlap, čo mi mieril na koreň nosa.

„Kde je Alica?! Čo chceš?“ podarilo sa mi dostať v návale hnevu cez stisnuté zuby. Chladná zlosť sa mi začínala vkrádať do srdca. *Došľaka!* Musím sa ovládať, mŕtvy mi bude nanič.

„Na chvíľu si ju požičiame, ak dovolíš. Je to len jednoduchý test a možno trochu dôraznejšia... žia-dosť. Ťažké slovo.“

„Nerozumiem.“

„Už čoskoro pochopíš. Spolupracuj a tvojej kráske bude fajn.“

Lavačkou som siahol pod vankúš, glock vkrázol na svoje miesto. So zbraňou v hrsti mám všetko, čo potrebujem. Viac než šesť ich nebude, to zvládnem. Neznámy Ksicht má výrazné črty tváre, hranatú bradu, plné pery a jamku na brade.

Blondín s modrými očami – presne ten typ, aký Alica nezná-
ša. Príliš pekný, príliš sebavedomý a pre mňa až príliš živý.
Osobnosť dobermana s výdržou dogy v zakalenom razení.
Skúseného zabijaka prezrádza držanie tela a spôsob, akým sa
pohybuje. Tohto rozoznám aj v dave. Ak mi dnes unikne, dá
si na mňa väčší pozor.

Varovne prižmúril trochu šikmé hadie oči. „To by som na
tvojom mieste nerobil.“

Je mi to, kurva, jedno!

„Odkáž generálovi, že rokovania ešte neskončili,“ zdôraz-
nil posledné slovo a uškrnul sa. Kým žmurkol pravým okom,
bol som pripravený zaútočiť. Prevalil som sa na bok, skĺzol
z postele na podlahu očakávajúc výstrel do vankúša, no ten
neprišiel. Zároveň som v ľahu namieril a vystrelil. Raz – dva
– tri zásahy do hrudníka. Ksicht zaspätkoval, látka sa zavlni-
la, ale nárazy ustál. Gulky cinkli o dlažbu.

Má itex! Zákazník?

Využil môj zmätok a úmyselne sa odpotácal do kuchyne,
odkiaľ som začul tlmený povel a dupot ťažkých topánok.

Prikľakol som k stene, zbraň do oboch rúk. To ticho je
skľučujúce. Skočil som do chodby a našiel len prázdnotu
a dvere dokorán. Priečan ich ešte nestihol pribuchnúť. Kle-
sajúci výťah sa mi vysmial do tváre.

Majú Alicu! Rýchlo!

Vybehol som bosý, len v domácich nohaviciach na scho-
disko a na treťom schode sa zrazil s Tomášom bývajúcim na-
prieč chodbou. *Krvajs, prečo musí behať po schodoch akurát
dnes?!*

„Milo! Stalo sa niečo?“

Odsotil som ho bokom nech nezavadzia a nezdržiaval sa
odpoveďou.

Bral som schody po troch a zúfalo dúfal, že ich stihnem
dobehnúť, kým nadobro nezmiznú.

Prefrčal som vstupnou halou a kútikom oka zaznamenal mŕtveho recepčného. Roztáhoval sa na pulte ako voodoo bábika s tmavnúcou dierou uprostred čela.

Svine!

Na chodník som prakticky vypadol, slabá pouličná lampa mi poskytla dosť mizerné krytie.

So škrípaním pneumatík a rachotom vytúrovaného motora uniklo bendžo za roh najbližšieho paneláka.

Boli rýchli. Rýchlejší ako ja. Moje sebavedomie bolestne zavýlo. Nie som zvyknutý prehrávať a toto zaváňalo poriadne drsnou hrou.

Únos milionárovej dcéry priamo z postele jej milenca by bol jasný – ide o výkupné. Lenže únos dcéry šéfa BRAZ-u, navyše z postele ich testovacieho strelca, to chce fakt tvrdé gule.

Budú ich potrebovať!

Skopal som besnú chuť rozbehnúť sa za autom a bezhlavo strieľať a fňukajúcu ju sotil bokom. *Nie, takto Alicu nezachránim. Mysli!* syčal zdravý rozum a viedol ma naspäť do haly. Drobné kamienky, ktoré cestári ešte po zime nestihli odpratať, ma bodali do chodidiel. Studený vietor dorážal do kostí, štipal nahú pokožku, aby zlúpol aj posledný závoj tepla. Bolo mi to fuk. Plával by som za Elis aj ľadovým prúdom, keby mi ju to vrátilo naspäť. *Dočerta, za toto ma Richard prizabije! Jeho dcéra je v ohrození, lebo zostala spať u mňa.*

Zasunul som glock za opasok a podišiel k recepčnému. Z vrecka sivého saka sa na mňa vyškierval mobil a zložený papierik, ktorý si tam recepčný očividne nevložil sám. Dvoma prstami som ho opatrne vytiahol, rozvinul a čítal:

Pre prípad, že naše stretnutie nedopadne celkom podľa mojich predstáv, nechávam Vám tento odkaz u tohto, teraz už milého a ochotného, mladého muža. Odkážete svojmu zamestnávateľovi, že sme veľmi sklamaní jeho prístupom k nášmu problému a je nám ľúto, že to muselo zájsť až tak ďaleko. Zajtra očakávame platbu aj s úrokom a predpokladám, že nasledovať budú ďalšie rokovania. Tentoraz zrejme na najvyššej úrovni. Nemyslím, že si BRAZ môže dovoliť odmietnuť ľudí, čo ma poslali, každopádne verím, že pre mňa osobne bude zábavné doviest' celý proces do úspešného konca.

Želám pekný deň!

Vzal som papier aj s priloženým mobilom a ponáhlal sa k výťahu. *Krvajs, Richard, s akým chujom si sa nepohodol?!*

Alica má do predlaktia implantovaného Lokiho – lokalizačný mikročip napojený na systém BRAZ-u. V bežných podmienkach je nezistiteľný, agentúra ho aktivuje na diaľku až v prípade potreby. Úzko špecializovaná vecička, ktorá sa verejnosti nikdy nepredstaví. V ovzduší paranoje zo satelitného sledovania každého a všetkých vládou či „niekým tam vonku“ sa stane zaujímavou len pre pár organizácií a High tisícku. Lokiho majú všetci zamestnanci BRAZ-u, aby sa ani náhodou nestratili s dôležitými informáciami a aby ich bolo možné, v prípade únosu, vypátrať. O našich sa staráme.

Hodil som na seba nohavice, tričko a bundu, všetko z itexu. Tento materiál som si zamiloval okamžite, ako ho naši pustili z labákov. Je prakticky nezničiteľný, takže ako jediný odoláva nielen guľkám, ale aj mojej práčke. Glock som schoval do puzdra na lýtku, kam sa výborne hodil a nebudil žiadnu pozornosť a do závesu na chrbte som vsunul nôž.

Hoci je Slovensko najväčším producentom zbraní na jedného obyvateľa na svete – prvenstvo sme Čechom vyfúkli pred desiatimi rokmi –, navonok je to mierumilovný a pokojný štát. Viditeľné zbrane nosí len polícia, armáda a bezpečnostné služby. Bežný občan musí mať previerky, pečiatky a povolenia, no aj keď ich získa, nikto nepredpokladá, že sa

bude ponevierať po uliciach ozbrojený. Zbraň rovná sa uniforma, inak čosi nie je v poriadku.

„Milo, čo sa deje?“ vytrhol ma sused z myšlienok. Zvedavosť ho postihla v nesprávny čas. Musím byť na ceste do firmy skôr, než sem dorazí polícia. Rozprávku o tom, čo sa tu zomlelo, si vymyslím neskôr. Keď ma zadržia, stratím drahocenný čas.

„Keby sa ťa ktokoľvek pýtal, nič nevieš a nevidel si ma! Rozumieš?“ strach v očiach mi prezradil, že som k nemu nebol práve milý, tak som trochu pribrzdil: „Keď sa vrátim, zájdeme na pivo. Platím!“ pozvanie na pivo na našinca zaberie vždy. Už nie som podozrivý násilník, ale sympatický muž ochotný porozprávať sa pri poháriku a zatiahnuť to.

Prikývol a zaspätkoval do svojho bytu. Dobré vzťahy so susedmi sú na nezaplatenie, najmä v dnešnej dobe. Kľúč od bytu ale nedávam nikomu. Rybičky už odplávali potrubím, len fialky ešte trpezlivo znášajú moju nevšímavosť. Až donedávna som si vystačil sám. Zmena prišla až s Alicou.

Elis!

Jedine ona vedela, kde bývam. Ona a BRAZ. *Ako ju tu našli?*

Zbytu som si vzal tašku s najdôležitejšími vecami, vždy ju mám pripravenú na dne šatníka, a zviezol som sa výťahom do garáže.

Na pár sekúnd som stuhol vo dverách nasávajúc atmosféru podzemia. *Je tu niekto nebezpečný? Nepriateľ? Vrah?* Cítil som však len známu vôňu chladu, ocele, benzínu a nevetraného priestoru. Svrbivý pocit v dlaniach sa nedostavil.

Vykročil som k šedej Kii Black sabbath a cestou ju diaľkovo nahodil.

„Do práce!“

Mám rád nenápadné vozy, zvedavosť a závisť často uvedú zločincov do pokušenia, ale BRAZ momentálne testuje pre Japoncov žilinský model na prežitie v metropole a jeden z nich som vyfasoval aj ja. Koho neodradí bezpečnostný systém, tomu o pár sekúnd prežením teleskopický obušok zápästiami, nech sa nad sebou zamýšľa na chirurgii.

„Koda, vyvolaj mi Richarda,“ hlasom som aktivoval mobil a počkal, kým auto nevyparkuje z miesta. Hoci sme tento systém pustili do obehu už dávno, nastavenie riadenia podľa odtlačkov prstov je stále v testovacej fáze. Šéf ho uvoľnil len pre High-tisícku. Na tejto obchodnej taktike firma a štát vždy dobre zarobia. Excentrici milujú pocit výnimočnosti a sú ochotní platiť horibilné sumy za všetko, čo nemajú v rukách masy.

Mestským tempom som míňal križovatky, preliezal z pruhu do pruhu, len aby ma vzápätí priklincovala červená. Jazda Bratislavou je boj drsných pováh a pevných nervov.

„Koda, núdzový tranzitný režim, smer BRAZ!“ Nadiktoval som svoje heslo. Je fajn môcť sa v tomto aute napojiť na dopravný systém a zmanipulovať zelenú vlnu vo svoj pro-

spech. Človek má konečne pocit, že mu technika slúži a nie, že mu vládne.

Koda prepla Richarda do reproduktorov a v aute sa ozval šéfov hlas: „Áno, Milo?“

„Uniesli Alicu. Som na ceste. Budem tam o desať minút. Koniec hovoru,“ naštvane som zložil.

Kým dorazím do centrály, musím načerpať trochu pokory a rešpektu k autorite. Ak vybuchnem, Richard mi akciu za-trhne, pošle ma domov a vypustí niekoho iného.

Nedokážem pochodovať a revať v klietke, keď chcem be-žať, trhať a hrýzť.

Alicin únos páchne poriadnym podrazom a Richard v ňom pláva až po uši. *Hmm, možno bolo chybou začať si práve s ňou, možno som ju týmto ohrozil.* Ale ak im ide o ob-chod, uniesli by ju tak či onak, aby Richarda donútili konať, a je úplne jedno, s kým v tej chvíli spala, nie? Nepříjemný pocit viny mi však ďalej škriabal na dvere a tušil som, že ho to tak rýchlo neprejde.

Problémy sú neustále, v tomto biznise to nie je nič vý-nimočné, ale neodpustím Richardovi, že ma nevaroval. Mô-žem Alicu ochrániť, ak viem pred kým, a ak nie, potom je možné na čas pristúpiť k iným opatreniam. Ignorancia zabíja svet rýchlejšie než nenávisť.

BRAZ leží neďaleko centra mesta, priamo pod osemprú-dovou diaľnicou. Len malá časť je vyvedená na povrch, pod nadjazdmi. Maskuje sa ako súkromné terasovité parkovisko a Štátny technický ústav pridruženej výroby. Najdôležitejšie inštitúcie majú nič nehovoriace názvy, až trápne nudnú ar-chitektúru a zívajúcu strážnu službu.

Všetko dôležité sa rozprestiera v podzemí na podstatne väčšej ploche, súčasťou ktorej je aj istý nemenovaný tunel, obchodné centrum a pár administratívnych budov s fiktív-nou náplňou práce. Ak ste niekedy navštívili úrad, z ktorého vás poslali do iného pre pár kópií a pečiatok, tak ste s naj-väčšou pravdepodobnosťou nahliadli do externej kancelárie BRAZ-u, lebo niekomu napadlo, že si vás potrebuje odfoťiť a zaevidovať.

Experti na špionážne snímky si môžu aj oči vyočiť, nájdu len hustú sieť nadjazdov, mostov a ciest s bežným mestským životom. Dva zadné východy ústia do Dunaja, ale nechcel by som ich použiť. Sú tam silné spodné prúdy.

Keďže Bratislavské závody zaberajú takú veľkú plochu mestského podzemia, výstavba metra bola a ostane pre toto mesto nerealizovateľnou stavbou. Oficiálne ide o nedostatok financií – veľmi vhodné slovné spojenie, ale to je hlúposť. Peňazí je habadej, miesta nieto. Buď BRAZ alebo metro, takže, ako vždy, zelenú dostal vyšší zisk.

Konečne som opustil plechovú riavu, ktorá by ma odplavila až do Pezinka, a na prázdnej príjazdovke som si dovolil zrýchliť na stopäťdesiat, hoci len na pár sekúnd.

Šmykom som zabrzdil niekoľko centimetrov pred bránou akoby som si to rozmyslel v poslednej chvíli. Xena nikdy nezahála. Ani tentoraz mi neatvorila.

Po overení totožnosti, počas ktorej na mňa s robotickou presnosťou mieril autonómny palebný systém schopný rozsekať ma aj s vozom na centimetrové ravioli, ma vpustila na parkovaciú plošinu. Pod dohľadom jej hlavni som vystúpil a pretiahol si stuhnutý krk.

Auto uloží Xena k ostatným a preverí, či na ňom nie je čosi prilepené či nevhodne namontované. Parametre normy má uložené v dlhodobej pamäti, preto voči pištoli a nožu neprotestovala. Sú súčasťou mojej schémy podobne, ako aj modré oči a tmavohnedé vlasy.

Xena je nezávislá, takže nie je možné nabúrať sa do nej zvonku a zmeniť jej údaje. Kto chce dnu, musí prejsť jej exotickým pohľadom. Testovať ju bolo ako výhra v tombole! Nikto nedokáže zistiť, prečo mi vždy umyje a preleští karosériu, hoci jej to žiaden technik neprikázal a na priamu otázku odpovedá výhradne: Príkaz zhora, príkaz zhora... Nič bližšie. Žiadne meno ani číslo rozkazu či pozícia v hierarchii. Záhada.

Rád by som si myslel, že mi chce urobiť radosť, že je to spôsob, akým mi prejavuje pozornosť, lenže Xena je predsa len stroj. I keď, stroje a ja... zaujímavé.

Mávnutie na kolegov, viac či menej známych postačilo, aby ma nechali prejsť bez zdržiavania. Naša práca nie je len robota. Je to koníček, vášeň a často aj jediná milenka.

„Už ťa čaká. Kávu? Čaj?“ vypálila na mňa Paulína, len čo vo dverách zbadala špičku mojej pravej topánky. Prehnal som sa kanceláriou bez odpovede, rozvíril pár stránok akéhosi protokolu a vrazil k šéfovi.

Richard Zameckis, šéf zo starej školy, generál, biznismen a právnik, je tou najtvrďšou kombináciou chlapa, akú poznám. Jeho uniforma s radom štátnych vyznamenaní visí v skrini ako obradné rúcho samuraja a čaká na slávnostnú príležitosť predviesť sa v plnej paráde, ktorú však nikdy nedostane. Oficiálne je Richard civil a na verejnosti sa zásadne ukazuje v obleku s nažehlenou košeľou a pedantne uviazanou kravatou. Možno preto, že mu tento odev najviac pripomína milovanú uniformu. Každý vo firme sa desí chvíle, ktorá by mohla spôsobiť čo i len škvrnku na generálovom oblečení, či už z jedla, výsluchu alebo riadeného výbuchu.

„Generál,“ pozdrav úklonom hlavy úplne stačí. Viac zo seba momentálne aj tak nevykrešiem.

„Vlastimil,“ ukázal mi na kreslo. Ignoroval som ho. Kým nedostanem späť Alicu, sedieť na zadku nebudem. „Počúvam ťa.“

„Vytiahli ju rovno z postele. Zohratí a rýchli, všetko mali nacvičené. Velil im cudzinec. Mladý, suverénny, sebavedomie z neho lietalo na všetky strany. Neprišli zabíjať, len sa predviedli. Nestopol som ani jediného!“

Prikývol. Potom som od slova do slova zopakoval, čo sa udialo, a na stôl som mu, ako nemú výčitku, položil mobil a odkaz, ktorý si pozorne prečítal. Zdalo sa mi, že znervóznel. To ma zneistilo viac než celý únos. Doteraz som mohol dúfať, že Alicu vzali pre peniaze či informácie a že im ju môžem pri preberaní vyfúknuť a doraziť ich. Lenže ak tomu neverí ani on...

„Tak.“

„Čo sa stalo? Kto po nás ide?“ vyhrkol som.

Zahľadel sa na mňa, v tmavých očiach hlboká ostražitosť.

Predo mnou?! Očividne premýšľa, čo mi povedať a čo nie.

„Odmietli sme pár ponúk, ale to nie je nič výnimočné. Terroristi, separátne strany, samozvanci či sekty, aj zákonné vlády – všetci chcú obchodovať.“ Mávol rukou, akoby odháňal muchu. „Každý niečo požaduje a my určujeme, čo a za akých podmienok. Občas zákazníci nechápu, že odmietnutie neznamená snahu o vyššiu ponuku, ale s tým si vieme poradiť.“

Taký je život.

Slovensko už nemá profesionálnu armádu, ale to, čo máme, sú vo svete uznávaní, špičkovovo vyzbrojení a vytrénovaní odborníci. Možno v nás nedrieme chuť dobýjať, ktorá by nás hnala do boja s našimi susedmi, no máme až geniálny talent na zbrane, vojenský softvér a všetko, čo s tým súvisí, klonovaný s túžbou po miery. Takýto potenciál nebolo možné udržať na uzde, a tak sa NATO zaviazalo chrániť svojou silou srdce Európy nielen preto, že je v jej strede, ale najmä preto, že ovládnutie troch najväčších slovenských zbrojoviek nepriateľom by pre mnohé krajiny znamenalo koniec šťastných mierových zajtrajškov.

BRAZ je len jedným ramenom trojuholníka. Ďalšia zbrojovka je v Žiline a tretia v Košiciach. Každá z nich sa na niečo špecializuje a po vzájomnej dohode obchoduje s inou časťou sveta. Tri firmy, tri trhy, pre štát trojitý zisk a pre nás – voľnosť v bádaní a hrách.

Žilinský ZILET chrlí obrnené vozidlá, lietadlá a bojové mechanizmy a Košický Ko-sec je zameraný na demolačnú techniku, výbušniny a odmínovacie stroje. Ak si naši zákazníci žiadajú niečo od nich, nakupujú to cez nás a naopak.

„Odkaz je príliš osobný, Richard. Komu si šliapol na kurie oko?“

Stisol pery a nasadil oficiálny výraz. Pochopil som, že mi nepovie nič.

„Určili už aspoň Alicinu polohu?“

„Každú chvíľu by sa mala objaviť. Hneď, ako ju budeme mať, môžeš ísť.“

Uľavilo sa mi, že v tomto nezaváhal. Tak či onak by som vyrazil, no s oficiálnym povolením je to vždy jednoduchšie.